

רע"פ 823/21 - עדנאנטאטור נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 823/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עדנאנטאטור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ת 34388-04-20 מיום 26.1.2021 שניתנה עלי די כב' השופט העמית יורם צלקובניק

בשם המבקש: עו"ד בוריס קוסנוביץ

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית י' צלקובניק) בעפ"ת 34388-04-20 מיום 26.1.2021, בגדרה דחה בית המשפט המחוזי בקשה לביטול החלטתו למחיקת הערעור שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה במחוז מרכז (כב' סג"נא' נוריאלי) בתת"ע 3937-02-20, מחמת אי-התייצבות המבקש לדיון בערעור.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון בזמן נהיגה שלא באמצעות דיבורית, בצירוף הזמנה לדיון. המבקש לא התייצב לדיון ונשפט בהיעדרו. בית משפט השלום לתעבורה הרשיע את המבקש בביצוע העבירה וגזר עליו עונש פסילת רישיון נהיגה למשך 30 ימים, פסילה על תנאי למשך 3 חודשים וקנס כספי בסך 1,500 ש"ח.

3. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו, בטענה כי לא התייצב לדיון עקב מצבו הרפואי.

בית משפט השלום לתעבורה דחה את הבקשה, בקבעו כי עיון באישור המחלה שצורף לה, מעלה כי זה הונפק שלושה ימים לפני מועד הדיון, כך שלא ניתן הסבר מדוע לא הגיש המבקש בקשה לדחיית הדיון וכן לא הוצגה תשתית ראייתית המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי מגזר הדין.

4. המבקש ערער על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. הדיון בערעור נדחה שלוש פעמים. בפעם הראשונה, לא התייצב בא-כוחו של המבקש לדיון. בפעם השנייה, נדחה הדיון לבקשת בא-כוחו של המבקש אשר שהה בחופשה. בפעם השלישית, לא התייצבו המבקש ובא-כוחו לדיון והוא נדחה ליום 20.1.2021.

5. ביום 7.1.2021, בשעה 12:32, הגיש המבקש בקשה לדחיית הדיון ליום 10.2.2021, בטענה כי במועד אחרון זה קבועים לבא-כוחו דיונים נוספים בפני בית המשפט, כך שהדחייה תמנע ממנו הגעה נוספת לבית המשפט, בשים לב להתפשטות נגיף הקורונה. בשעה 13:05, דחה בית המשפט את הבקשה, תוך שקבע כי אין מקום לדחייה נוספת בתיק וכי הדיון יתקיים במועדו, ביום 20.1.2021. המבקש ובא-כוחו לא התייצבו לדיון. באת-כוח המשיבה עתרה למחיקת הערעור מחמת אי-התייצבות. בשים לב לדיון הקודם שנדחה אף הוא בשל אי-התייצבות המבקש ובא-כוחו וכן לאור העובדה שנדחתה הבקשה לדחיית מועד הדיון, הורה בית המשפט המחוזי על מחיקת הערעור.

6. ביום 25.1.2021, הגיש המבקש בקשה לביטול ההחלטה למחיקת הערעור. ביום 26.1.2021, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, תוך שהפנה לנימוקים שהובאו בהחלטה למחיקת הערעור במעמד הדיון.

7. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי בה טוען המבקש, כפי שטען בפני בית המשפט קמא, כדלקמן. ביום 7.1.2021 בערב, פורסמו על ידי הנהלת בתי המשפט הנחיות בדבר התאמת מתכונת הפעילות בבתי המשפט להתמודדות עם נגיף הקורונה והסגר השלישי שהחל ביום 8.1.2021. בא-כוחו של המבקש סבר כי בשל כך, הדיון בתיק יידחה למועד לאחר הסגר. ההחלטה בבקשה לדחיית מועד הדיון (החלטה שניתנה ביום 7.1.2021 בשעה 13:05) לא נצפתה על ידו וככל הנראה פקידת משרדו לא עדכנה אותו על ההחלטה משום שסברה גם היא כי הדיון יידחה למועד אחר. לפיכך, סבור המבקש, כי בית המשפט קמא טעה כאשר "התעלם מהנחיות הנהלת בית המשפט מיום 7.1.2021 אשר מדגישות כי בתי המשפט יפעלו בתקופת הסגר - באופן יזום - לדחיית דיונים בתיקי תעבורה". המבקש מוסיף ומדגיש כי על פי ההנחיה, בעלי דין ועורכי דין אשר מבקשים לדחות את מועד הדיון בשל נסיבות הנובעות מההגבלות המוטלות, "יוכלו לפנות בבקשה מתאימה"; כי המבקש ובא-כוחו מצויים בקבוצת סיכון; וכי בשים לב לזכות החוקתית לגישה לערכאות, יהיה זה עיוות דין להותיר את ההחלטה על כנה, שכן המבקש כופר בעובדות כתב האישום.

8. דין הבקשה להידחות, שכן

היא אינה מעלה שאלה בעלת תחשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינה הפרטי של המבקש ואין חשש כי דחיית התגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3452/18 גאברנ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.5.2018) (להלן: עניין גאבר)).

תחילה יוער כי על פניו, היה על בית המשפט לדחות את הערעור ולא למחקו (סעיפים 208-208א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; עניין גאבר, פסקה 7). מכל מקום, לא מצאתי כי ההחלטה גרמה למבקש עיוות דין.

ראשית, חזקה על המבקש, באמצעות בא-כוחו, כי משהגיש בקשה לדחיית דיון, יבדוק את ההחלטה שניתנה בה. אין בידי לקבל את הטענה כי סבר לתומו שהבקשה תתקבל. האחריות בעניין זה מוטלת עליו ולא ניתן להגיש בקשה בבחינת "שגר ושכח".

שנית, כעולה מתיאור השתלשלות האירועים לעיל, בקשת המבקש לדחיית מועד הדיון הוגשה לבית המשפט קמא עוברלפרסום הנחיות הנהלת בתי המשפט וגם ההחלטה בה ניתנה בטרם פורסמו הנחיות. לפיכך, אין ממש בטענת המבקש כי בית המשפט קמא טעה בכך שהתעלם מן הנחיות, שהרי במועד מתן ההחלטה, הן כלל לא עמדו בפניו ואף הבקשה לא הסתמכה עליהן. לא זו אף זו. ההנחיות מדגישות כי מועדי הדיון שנקבעו "נותרים על כנם אלא אם תבוא החלטה אחרת". אילו סבר המבקש כי יש בהנחיות כדי להצדיק את דחיית הדיון, הרי כפי שטוען הוא בעצמו, היה עליו לפנות בבקשה מתאימה, קרי, להגיש בקשה נוספת ובה פירוט הנימוקים לכך ולא להסתפק בבקשה שכבר הגיש, אשר נסמכה בכלל על רצון בא-כוחו לדחות את הדיון למועד בו קבועים לו דיונים נוספים בפני אותו בית משפט.

שלישית, כפירה בעלמא בעובדות כתב האישום, ללא פירוט טעמים של ממש שיש בהם להביא לשינוי התוצאה, אינה מהווה ביסוס לטענת עיוות דין (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, פסקאות 37-38 (25.3.2018)).

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשפ"א (8.2.2021).

שׁוֹפֵט